

כניסת השבת – 19.19
יציאת השבת – 20.30
רבנו תם (גז דקות זמניות) - 21.13
(אופק חדרה)

מתוק מדבש

יום שישי בשעה 18.19 שיעור 'בואי כלה'
על פרשת השבוע: (להאזנה 03-6171111)
עד - 19.19 - ישיבת חינוך א.ת.ג. אולגה

ביום שבת קודש 17.00 דרשה ושיעור
מנחה בשעה 18.00
ביהכ"נ 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה
פרכוסים הפאסיס בעס ה'

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א

פסתי הכנסת 'פית יוסף' ו'אפסת אחים' אפסת אולגה
ניתן לשמוע את שיעורי הרב ב'קול הלשון' בטלפון 073-2951228

שנה תשיעית - גיליון 359
פרשת מטות מסעי תשפ"ג

לאחר מכן, הזמין הרב את שמש בית הכנסת, נתן לו מטבע לעילוי נשמת המנוח, והדגיש 'זה עבור כל הקהל שנכח בשעת תפילת ההשכבה'. והרב הסביר מדוע הוא תורם בשם כל הקהל, החזן הרי אמר 'בעבור שכל הקהל נודרים צדקה לעילוי נשמתו' על כן ראה חובה לעצמו להבטיח שלא ייכשל הציבור בהתחייבות זו... מתוק מדבש! *****

ויקצוף משה על פקודה החיל... ויאמר אליהם משה החייתם כל נקבה (לא, יד-טו)

ויש לשאול מדוע נאמר שוב 'ויאמר אליהם'? ועוד הרי 'ויאמר' זו אמירה רכה והיה ראוי לומר 'וידבר'? מדייק מכאן בעל ה'אזנים לתורה' (המאיר) כי כפי הנראה משה רבנו הפסיק בין הקצף לבין הדיבור כדי שלא ידבר בשעת כעס, וכאשר שכחה חמתו הוא אמר את הדברים בלשון רכה. מתוק מדבש! *****

ויחננו באלוש (לג, יג)

אומר בעל הטורים – 'שם נתן להם המן בזכות לושי ועשי עוגות'

אז מדוע נקרא המקום 'אלוש' ולא 'עוגות'? רבנו החיד"א ביאר נפלא: הקדמה: מובא בגמרא (בבא מציעא פז, א') כתוב (בראשית יח, ו) קמח וכתוב סולת, א"ר יצחק 'מכאן שהאישה צרה עיניה באורחים יותר מן האיש' וביאר רש"י סולת - עדיף מקמח: מכאן שהאשה עיניה צרה באורחין - היא אמרה קמח והוא סולת.

ולכאורה איך יש מכאן ראיה? אלא ששרה אמנו הייתה שונה משאר נשים שעיניהם צרה באורחים ולכן היא שאלה את בעלה 'קמח?' וכוונתה שהייתה רוצה סולת ואברהם אכן ענה לה 'סולת' והוסיף אברהם לומר לה 'לושי ועשי עוגות' והיא ענתה לו 'אכן אלוש'. ולכן נקרא שם המקום 'אלוש'. מתוק מדבש! *****

ותהיינה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני דודיהן לנשים (לו, יא)

שאלו פעם את הרב מרדכי נויגרשל שליט"א: מדוע מוזכרות כה מעט נשים ביחס לגברים בתנ"ך ועוד הרבה פחות בתקופת המשנה והתלמוד? והוא השיב: לעם ישראל במדבר ניתנו שלוש מתנות: הבאר, המן וענני הכבוד. הבאר – בזכות מרים, המן - בזכות משה וענני הכבוד בזכות אהרון. והנה אנו עושים זכר לענני הכבוד – שבעת ימי סוכות. עושים זכר למן – לחם משנה בשבת. לעומת זאת לא עושים כל זכר לבאר, וזאת למרות שמבין שלושת המתנות אין ספק כי הנחוצה ביותר היא זו שניתנה בזכות מרים – הבאר. שהרי ללא ענני כבוד ניתן לשרוד במדבר, עובדה שיושבי המדבר חיים כבר אלפי שנים למרות התנאים

אלה הפרשה: בסוף פרשת 'מסעי' מובא כי הפרשה ע' קל"ה פסוקים והסימן 'מחלה חולה' (בשי"א קל"ה).
ולכאורה, למה לתת סימן של חולי (ח"ל)?

והסימן לתר"ץ בס"ד: בסוף פרשת מסעי נאמר (לו, יא) 'ותהיינה מחלה תרצה וחלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני דודיהן לנשים'.
והסימן הוא 'מחלה' (המת הפכורה של צלפחד) הייתה 'חולה' (רוקדת) בחתונות של כל אחיותיה הצדקניות.
קראו אצל כל בני ופנות ישראל, אמן!

וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר ציוה ה' (ל, ב)

דרש נפלא רבי אברהם דב מחמלניק זצ"ל (ד"ת לפ"ש): 'מטות' מלשון הטיה, שכאשר יהודי נוטה מדרך ההצלחה וחווה ייסורים עליו לאחוז בדרך האמונה ולהאמין ש'זה הדבר אשר ציווה ה'...' וכאשר יעשה כן אני מבטיחו אשר יעלה על במתי הצלחה א"ה. מתוק מדבש! *****

לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה (ל, ג)

מובא בטור (או"ח סימן תקנ"א): מנהג אשכנז הוא שהיחידים מתענים מבשר ויין כל הימים שבין יז' בתמוז עד ט' באב (ויש מהספרדים שנהגו בזה בתשעת הימים מ"ח אב ועד ט' באב). וכתב ה'בית יוסף' שהטעם הוא משום שבשבעה עשר בתמוז בטלו הקרבנות (ונסוך היין עליהם) בבית המקדש. וחשבנו לומר בס"ד שלכן מיד לאחר סיום פרשת הקרבנות (בפרשת פנחס) נאמר 'לא יחל דברו', 'יחל' ר"ת (לא) ישתה חמר (יין) להנאתו וכמו כן 'יחל' בגימטרייה עולה מ"ח שזה ר"ת מאכל חשוב (בשר) לרמוז לנו שלאחר שבטלו הקרבנות ראוי לנו להימנע (בימים אילו כל עדה למנהגה) מאכילת בשר ומשתית יין להנאתנו (למעט בשבת שזה לשם מצווה ולא להנאת הגוף) ולכן נקראת פרשת מטות בכל שנה בימי בין המצרים סמוך לר"ח אב. מתוק מדבש!

ובצ"י 'שתיית יין' מילתא דבדיחותא
איס אחז יושב במסעדה ולמה יין וכף רעצ מוציא את הארנק, פותח, סוכר וממשיך לתות.
פונה אליו המלצר למה אתה מסתכל בארנק? מה אין לך כסף לשלם? לא' אונת האיש אני מסתכל בתמונה של אשתו, אט אני מלחיץ למה אתה סימן' אני יכול לתות צוד'...

לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה (ל, ג)

פעם אחת, נכח הגאון ר' יהושע ליב דיסקין זצ"ל בהספד שנערך במלאת שבעה ליהודי מסוים (ל"ע). אמרו שם כנהוג תפלת 'אל מלא רחמים', ובתום ההספד התפזר הקהל. מיד

הקשים. בלי מן אפשר להתקיים, הרי היה להם שלווים, היו להם בהמות. לעומת זאת, בלי מים אין אפשרות להתקיים ולו גם ימים ספורים. ובכל זאת, לא עושים כל זכר למתנת הבאר?

והביא הרב מה ששמע מהגאון רבי מרדכי אליהו זצ"ל שאמר: מתנת המים הייתה בזכות מרים, המים הם כמו האישה. הם נמצאים בכל מקום, הכל מלא מים. אבל בדרך כלל לא רואים אותם. בחומרי בנין יש מים, החשמל נוצר על ידי זרמי מים, הפירות והירקות ספוגים במים, אבל, כאמור, אין רואים אותם. כך גם האישה ביהדות, מגע ידה מורגש בכל, אבל בצניעות ובצורה שלא רואים אותה. ולכן אין הרבה סיפורים על נשים במקרא.

את אותו לקח אמר הרב זצ"ל אפשר ללמוד על התורה. שהרי גם התורה נמשלה למים והיא הקיום של כל העולם. אך לצערנו בני אדם שאינם מעמיקים לחשוב לא משכילים להבין שכל קיומנו הוא על ידי התורה! **מתוך נאמן!**

רציון וסיפור - מה עשתה התפילה...

והצילו העדה את הרוצח והשיבו אותו העדה אל עיר מקלטו וישב בה עד מות הכהן הגדול (לה', כה')

מובא בגמרא (מכות י"א, א') 'לפיכך אימותיהן של כוהנים מספקות להן (לרוצחים בשגגה) מחיה וכסות כדי שלא יתפללו על בניהם (הכוהנים הגדולים) שימותו'

ויש לבאר: ראשית, כיצד יתכן לומר שתפילתו של מי ששפך דם רעהו תגרום לכהן הגדול למות קודם זמנו? שנית, אם אכן נשמעת תפילתם, מה מועילות אמותיהן של הכוהנים במעשיהן? וכי מפני שסיפקו לרוצחים בשגגה מחיה וכסות שוב לא ירצו לצאת לחופשי והאם יחדלו מלהתפלל בשל כך?

והתשובה היא: הפסוק אומר (תהילים לד', יט) 'קרוב ה' לנשברי לב ואת דכאי רוח יושיע' כאשר יהודי מתפלל בשברון לב וזועק לה' בלבד אזי קרובה ישועתו לבוא.

ובזה מתורצים השאלות, אותו אדם שהרג בשגגה נמצא כעת במצב ביש, שהרי בלא דעת וכוונת זדון הוא הרג את רעהו, ועונשו כה גדול ומר להיות כלוא בעיר המקלט, ולפיכך ליבו שבור ותפלתו קרובה להתקבל כפי שביארנו. וכדי שלא יתפלל מכל הלב הועילו אימותיהן של הכוהנים, מאחר שהן מספקות לרוצחים בשגגה מחיה וכסות אין זו עוד תפלה מלב נשבר ולפיכך אין היא מועילה כל כך.

ובענין כוחה של תפילה מעומק הלב להלן סיפור מדהים

סופר ע"י בעל המעשה עצמו בקו 'השגחה פרטית': 'שלום, מדבר יוסל מאשדוד. אני עובד לפרנסתי כסופר סת"ם, וכותב מזוזות. אפשר לומר שכתבת הסת"ם היא פרנסה מכובדת, וכשמוכרים את המזוזות מקבלים תשואה נאה, שמאפשרת לפרנס משפחה בסייעתא דשמיא.

מאז שהתחלתי בכך הכל עבד יפה, עד שבתקופה האחרונה משהו התחיל לחרוק. אני כותב וכותב, יש לי כבר חבילה נכבדת של מזוזות מהודרות, אולם אין להן דורש. אני מתקשר לסוחר אחד, והוא עונה שהוא לא צריך עכשיו. סוחר שני משיב תשובה דומה, והשלישי מסביר לי שהמצב

בשוק השתנה. יש הצפה של תפילין ומזוזות. ההיצע גדול מהביקוש, ולכן גם צריך להוריד את המחיר. לעת עתה, אפילו במחיר נמוך לא נראה לו שאצליח למכור. בכל אופן לא בימים אלו.

הוא ניחם אותי שזהו מצב זמני, ובוודאי יגיעו ימים טובים יותר. יהודים יקנו דירות ויצטרכו מזוזות, תהיה לי פרנסה בשפע, והכל יבוא על מקומו בשלום.

הוא היה בהחלט נחמד, על אף שלא קנה ממני כלום, אבל עם נחמות ודיבורים לא קונים במכולת...

ניסיתי אצל עוד כמה סוכנים, וכולם ענו תשובות מתחמקות ומחלישות. המצב הכלכלי השפיע עלי, איבדתי את הריכוז ואת השמחה, לא ידעתי איך מתמודדים עם זה, וכאב לי מאד שאאלץ לחרוג ממנהגי: המנהג שלי הוא שאיני משתמש כלל בצ'קים ובכרטיס אשראי. אני קונה רק במזומן, וברוך השם, תמיד הסתדרתי עם ההתנהלות הזאת. עכשיו התחלתי לחשוב על הלוואות, ומחשבה זו העכירה את רוחי כל כך. הייתי ממש שבור ומדוכדך.

סיפרתי לאשתי על המצב, והיא עודדה אותי כי יהיה טוב. בינתיים חלפו עוד כמה ימים, עוד מעט מגיע ה-15 לחודש הלועזי, ואחר כך ה-20, הרבה כסף צריך לצאת מהבנק בתאריכים אלו, ואנה אני בא?

רק חשבתי את המחשבות העגומות האלה, ואשתי פונה אלי בחיוך כשפניה שטופות דמעות, ואומרת לי, 'עכשיו התפללתי מנחה וביקשתי מה' שתמכור היום את כל המזוזות'.

היא הייתה כל כך מעודדת ומלאת תקווה, אבל אפילו דיבורי האמונה שלה לא הוציאו אותי מהדכדוך. שכל המזוזות תימכרנה היום?... באמת?... הרעיון היה נשמע לי הזוי, כמו שמישהו יבוא ויגיד לי שאזכה היום בהגרלת המיליונים בלוטו.

היא ביקשה, שלשם השתדלות אתקשר לסוכן שאין לי קשר אתו בדרך כלל. אבל אני לא הסכמתי. לא הייתי מסוגל לשמוע עוד פעם שעונים לי 'לא, אני לא יכול, אי אפשר, תנסה בפעם אחרת'. לא היו לי כוחות נפש לעמוד שוב מול הסירוב, ועל אף שהיא הפצירה, לא הסכמתי.

יצאתי מהבית, והנה כשאני כבר ברחוב, מתקשר אלי סוכן שדיברתי אתו לפני שבוע. אז סיפרתי לו שיש לי כמות נכבדת של מזוזות, אלא שהוא אמר שהוא צריך מזוזות בכתב בית יוסף, בעוד שאני כותב בכתב האר"י. כעת הוא התקשר אלי ושאל, 'סיפרת לי שיש לך הרבה מזוזות, האם הן עדיין אצלך?'

'כן' עניתי, ועדיין לא האמנתי שהוא הולך לקנות אותן. התברר שהזמינו אצלו כמות גדולה של מזוזות בכתב האר"י, ומכל כותבי הסת"ם הוא נזכר בי. עוד באותו היום כל המזוזות נמכרו!!! ממש כמו שאשתי התפללה.

אחים יקרים! ראו כוחה של תפילה זכה היוצאת מלב טהור ובדמעות מתוך אמונה תמימה של בת ישראל!

קרוב ה' לעשתי לך ואת דכאי רוח יושיע

שבת שלום ומבורך!

לע"נ: אבי מורי ממוס בן גיזרה ז"ל ואמי מורת גיטה בת מנשה ז"ל
מור'ר חמי ר' עמרם בן רחל ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל
יחזקאל מצלאוי בן רחל ז"ל / תמר בת מוזל ז"ל / יהודית בת אסתר ז"ל
מיימון טפירון בן מוזל טוב ז"ל

להצלחת: דקל מלכה - להצלחה / אורי ישראל - רפז"ש
סוזן בת ימנה - רפז"ש / אהרון בן מסעודה - רפז"ש
דוריאן הודיה בת נעמי ונועם הן בת שולה - רפואה שלימה